

מסורת הש"ס

18 [ז'ל (תלמי), ט מ"ק
יע; 18 דף ג'; 18 (ז) דף
18 (ס) [רש"י ומו"ט]
ס"ט]

תורה אור השלם
1. וכי ימות מות עקיף
בפתח פתאים וטוא ראש
נדר וגלה ראשו ביום
טקדירו ביום השביעי
לגלגתו: במדבר ט ו
ו

נוסחת הריב"ן

18 [כטלו לו ימי והולק ולא
הניח קרבנותיו מייב אכל את
נפלת שאין מירות בלש
ועמנו אין לוקה על
הטומאה וי"ש"ש מנהל
קודם שהיה קרבנותיו דלן
לוקה דהא לא מפריש ביה
קלה כי היכי דקא מפריש
בטומאה ה"ד והש"ל
לישא: בן ורבי: ג וליט:
17 [לשליש של בני:
18 (א) (אתגורי כי נפלה בלבד)
לישא ב"ב: 18 [שורות:
18 [אם דעין הוא דלא למי
עד שצטע לא הפסיד כ"י
אלא טו: 18 [תקמי לא
הפסיד ה"ד: 18 [דקאמ"ק
מאי אחר דקמי אמאי סתם
טו: 18 [כ' תמרת: כן ובעין
זה: 18 [למושי: מן כ"ט וס
ה"ד: ויח"ס: כבוד גליון ג'
ימי: טן קודם הרגל:

הגהות ה"ב"ח

18 [רש"י ד"ה איתגורי
ובי שאינו אצל להשלים
למאה ארץ כ"ט שבלד
ועד:

גליון הש"ס

גמ' סאי אחר. סה נה
דף ט"ז ע"ב:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

18 [רש"י ד"ה וכן מתניין
לכד. ט"ז ע"ג ע"א:
18 [תוס' ד"ה אחר כך יום
שנשים וכו' שיוכל לגלה
ביום מלאה וכו' ויש מנהל
קמא כ"כ: 18 [ד"ה לא
הפסיד כלום וכו' והו' לא
למיני בנתתי: הירחי
כדיום. מלת כדיום נתק
וי"ב בלתי כ"כ: 18 [ד"ה
אלא כדון הוא וכו' ועד
שנשים דלא הפסיד וכו'
כמו וכו'. ויצא והו' וכו'
וכי' נמתיק: 18 [ה ד"ה
אילימא כי' בעלה היינו
גורת שבעה מוך. מלת תוך
נמתיק וי"ב תורת ו' כ"כ:

הגהות התוספות

1. ז"ל ע"ד. 2. ז"ל שלמו
3. יציאת לומר נתקם
4. ז"ל ולא מוכר לך
הפסיד והו' כמו וכו'.
5. מצינו ששאלו על נולד
הבן ביום ע"א יגלה ביום
ק"ה. הכל נמתיק. 6. ז"ל
אחר.

הריני נזיר פרק שני נזיר

אסור לגלח

טו.

עין משפט
נר מצוה

לד א מיי פ"ד מהל' מירות
הל' ט'
לב ג מיי"ט של ה"ל:
לד ג מיי פ"י מהל' אכל
הל' ג נמט עשין דרנצן
3 טושי"ע י"ד ק"י שלטנ' סגי
א וטושי"ע אר"ס ק"י מקמט
סגי (ו):

לד ד מיי"ט של ה"ל סג
שט טושי"ע י"ד שט
סגי ג וטושי"ע אר"ס שט
סגי (ח):

פי הרא"ש

אמר רב יום שבעים עולה
לכאן ולכאן. אם גולד לו בן
עד יום ע' ויום ע' ככלל יום
לידת הבן עולה לכאן ולכאן.
כיצד גולד לו בן יום ע' אותו
היום עולה לו לשנים ותחלה
קודם שגולד לו הבן עולה
לנוי' כאלו השלי' ע'. וסופו
עולה לו לניירות בנו ומונה
ל' יום עד יום (ה) (ק) ומגלה
ביום ק' והיינו ל"א לניירות
בנו יום ק' לניירותיו הוא כמו
יום ק' א"א ויכין יום ע' עולה
גם לנוי' בנו חשוב כשני ימים
לענין ניירותו. והיינו טעמא
משום דאורייתא מותר
לגלה ביום ק' דמקמת היום
כבולו. ומדברין את
דאורייתא לאמתוין (עדן) יום
ק' והכא ואוקמ
דאורייתא ולאידך פירושא
יום ע' מתחיל נו"י בנו ומגלה
יום ק' שהוא יום ל"א לנוי'
בנו ומשלים ל' לניירותו
נמצא שהריח יום א'. ולפ"י
קמא תימא הוא שיום א'
באמצע עולה לו לשנים:
אתגור' אתגור'. והו"ל למתני'
הריח יום א'. בדין הוא דלא
ליתני עד ע' לא הפסיד אלא
הו"ל לשנות עד ע' הריח.
אלא משום דקמינין ספא אחר
ע' סתור שיגור הפסיד קמיני'
דקא ומי לא הפסיד ולא
דקא אלא אין מירות הוא:
ט"ש מיסא גולד לו אחר ע'
סתור. ולרב אט גולד לו ביום
ע"א אמאי סותר רחי מובלע
נוי' בנו בתוך הק'. ותימא לרב
לא היו מובלעים ימי ניירות
בנו בתוך ימי ניירותו דימי
ניירותו שלמי ביום ע"ט כיון
דיום ע"א עולה לב' ימים
לניירותו וימי ניירותו בנו לא
שלמי עד יום ק'. וי"ל דמימי
נוי' בנו מובלע בתוך מאה
יום שהריח בניו. וע"ל ה"ל
דאמר רב יצחק ויגורתו ב"ל אן
לא היו מובלעים ימי ניירותו
בנו בימי ניירותו. ועל כרחיך
או לא יעלו לשנים. ולרב
אמרי' דאינו עולה לשנים ואו
הו' מובלעים. ולאידך
פירושא פירי' שאם גולד ביום
ע"א אינו הפסיד כלום: מאי
אחר אחר כגון שגולד
לו ביום ע"ב: אלא ש"מ אחר
אחר ממש ומתני' ליתא לדרב
כ"ל לית לא להא דרב: ורב
כמאן אמרה לשמעתיא דאית
ליה דיום א' עולה לב' ימים
אליבא דמאן (א"ר) [אלימא]:
כאבא דתנן הקובר את
מותו ג' ימים קודם הרגל
בטלה הימנו גורת ד' דמי
במ"ק ג' לבכי וו' להספד ולי'
ליגרוח. וביהי שבעה ג' ימים
המחירים קודם הרגל בטלה
הימנו גורת ד' ח' ימים בטלה
הימנו גורת ל' דיכין דנהג יום
אין ל' יום קודם הרגל
תבטלו. ומותר לספד ערב
הרגל מפני כבוד המועד: ואם
לא ספר ערב הרגל. לא חש
לכבוד המועד אסור לספד
אחר הרגל עד מלאת לו ל'
יום:

אסור לגלח. פי' קודם זריקת דמים שהרי מנצות לגלח על הדמים
ואם גילח על אחד משלשתן אמרינן לקמן דל"א:
אמר רב יום שבעים עולה דו' לכאן ולכאן. פי' גולד לו בן ביום
ע' ומקמת היום שקודם הלידה עולה למניין המאה והרי עשה
ע' יום מן המאה (שהוא יום ל"א)
ומקמת היום שאחר הלידה עולה
למחילת המירות ולא ימנה מירות
בנו אלא עד' כ"ט יום הרי ביום ל"ט
דשלו ל' ז' לבנו וי"מ השתא שיום ע'
עולה לכאן ולכאן שיוכל לגלה ביום
המאה שהוא יום ל"א לבנו מתוך
שאומו מגלחת עולה לניירותו בנו מן
הדיון שהוא יום ל"א לבנו עולה
נמי אותו מגלחת גם לניירות דנפשיה
שהוא מאה יום אע"פ שאם לא
גולד לו הבן לא היה יכול לגלח על
מירתו אלא ביום ק"א השתא כשגולד
הבן יכול לגלח ביום [ק] דכפרישית
וה"מ ומאי סברא היא כיון דלס
לא גולד לו בן לא יכול לגלה עד
יום ק"א דהא לא מצי לגלה עד יום
ק"א לניירי' מירות דנפשיה השתא יום
לא יגלה עד יום ק"א ויש לנומ'
דאם [דללא] מצי לגלה ביום ק' לא
הו' אלא מדרצין כדפרישנו צ"פ

שאני הכא דאמר רחמנא וטמא ראש נזיר
מי שנזרו תלוי לו בראשו מיתבי פי' נזיר
שכלו לו ימיו אסור לגלח ולשתות יין
ולטמא למתים ואם גילח ושתה יין ונטמא
למתים ה"ו סופג את הארבעים תיובתא:
מתני' הריני נזיר לכשיהא לי בן ונייר
מאה יום גולד לו בן עד שבעים לא הפסיד
כלום לאחר שבעים סותר שבעים שאין
תגלחת פחות משלשים יום: גמ' אמר רב
יום שבעים עולה לכאן ולכאן תנן גולד לו עד
שבעים לא הפסיד כלום ואי סלקא דעתך
עולה לכאן ולכאן איתגור' מיתגר אלא בדין
הוא דלא ליתני עד שבעים ומשום דקתני
סיפא אחר שבעים סותר שבעים קתני רישא
שבעים ת"ש מסיפא גולד אחר שבעים סותר
שבעים מ"מאי אחר אחר אבל אחר ממש
מאי הכי נמי דלא סתרי אי הכי מאי איריא
דחגי נולד עד שבעים לא הפסיד כלום אפי'
אחר שבעים נמי הא אמרת לא סתרי אלא
ש"מ אחר ממש וכן מתני' לרב שמע מינה
ורב כמאן אמרה לשמעתיא אילימא כאבא
שאול דרתנן האוקובר את מתו שלשה ימים
קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שבעה
ישמנה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת
שלושים ומותר לספר ערב הרגל ואם לא
סיפר ערב הרגל אסור לספר אחר הרגל
אבא

לא לכאן ולכאן איתגור' מיתגר והו' ליה למיתני צמתנין הרויח
וצריות הבן דאי לא נולד לו הבן לא מגלח אלא עד יום ק"א
והשתא לפי דברי רב מגלח ביום ק' נמלח סתריה בלית הבן ומאי
קאמר לא הפסיד: אמר רבין הוא דלא איתני עד ע' לא הפסיד
ב"ל. כלומר מן הדיון לא היה לו לשנות בזה הלשון לא הפסיד אלא
דכרעה ה"ל למיתני הרויח ומשום דקמינין ספא לאחר שבעים סותר
פי' כי מפקדי בלית הבן תני נמי רישא עד שבעים לא הפסיד כלום
וה"מ אפי' ברישא הרויח בלית הבן ובמקמת ספרים אין כבוד אלא
רק בדיון הוא דלא ליתני עד שבעים ולא הפסיד ד' ה' והו' כמו וכו':
ת"ש מסיפא גולד לו אחר שבעים סותר. פי' מפקדי וקצירא ליה
דלחר שבעים הו' פי' ביום שבעים ואלחזי ואלחזי בלית כלום לבד
בלית הבן והוא שם הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי למחילת
המירות דבן נמלח כי ל' יום דבן כלים ביום ק' ויכול השתא לגלח
ביום ק"א והשתא כי נולד הבן ביום ע"א יגלה ביום ק"א הרי לא
הפסיד כלום: מאי אחר דמתני' דקתני סותר אחר אחר. פירוש
שגולד ביום ע"ב דהשתא לא יכול לגלה אלא ביום ק"ב והפסיד
בלילה: אב"ל אחר ממש מאי. דהיינו ביום ע"א הכי נמי לא סתרי
כו' אלא ש"מ אחר ממש: וכן מתני' לרב ש"מ. פי' ממתני' יש
לרמיח דלא כרז דכריש ליה למתני' דיום הלידה אינו נחשב
למירות לבד כמו דנחשב למירות ידיה למאה יום שהוה נגדר נחשב
אחר ימים שעברו דהיינו למירות ידיה ולא דמי למאי דפרישין
צמתני' דאי נולד הבן ביום ראשון למירות עולה לשניהם דודאי כיון
שהוא מחילת מירות לזה כמו לזה למאה יעלה לאחד טפי מלשני אצל
הכא דהוא החמיל למירותו כבר זה ימים רבים סברא הוא דיום לידה
יהיה נחשב ונגרר אחר ימים שעברו דהיינו למירות דנפשיה ומירות
הבן יתחיל מיום שאחר הלידה ואם תאמר והא תנן לקמן ומיתנין לה
צ"פ קמא (לעיל דף ט) דיום שבעים עולה מקצתו לראשון ומקצתו למירות

שני משום דכיון דהדיא קרבנותיו אי"כ נגמר מירות דין הוא שיתחיל מירות השני מיד מידי דהוה אמקבל מירות בחזי היום לדאותו יום עצמו
עולה למנין מירות אצל הכא דיום לידה דהיינו ע"א עומד בצלמנו מירות ידיה ובהשתלח מירות דכריה ראי להחשיצו כולו למירות
ידיה אחר ימים שעברו משום דגם הוא מתחשב בן יום ויכין שאותו יום ע"א נחשב אחר ק' יום וכיון דהוא מתחשב בן יום שלם להיות
נחשב מירות אחד* לכך אינו עולה לבנו למתא דמתני': ורב כמאן אמרה. כיון דתנא דמתני' לא סבר לה כוונתיה:
אי"ל מאי כאבא שאול ב' במ"ה הימנו גורת שבעה. ה' מוך ז' שהיה אסור צנועילת סנדל ובתמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דצמ"ק
(דף כ.) הכי מסקינן אפי' עשה אחת קודם לרגל צטלה הימנו [גזירת] שבעה: [שמונה] ימים קודם לרגל צטלה הימנו גזירת
שלשים. לענין תספורת הואיל ומתחיל יום אחד מדין שלשים קודם לרגל: ומותר לומר קודם הרגל. משום כבוד הרגל ואי לא ספיר ערב הרגל
אסור לספר אחר הרגל דלא ניתן לדחות אלא מפני כבוד הרגל והואיל ולא חילק כבוד הרגל לא יועיל לו הרגל להפסיק וישלים אחר הרגל:
אבא

18 [נהל ז"ל דהא דרב דעולה
לשני דוקא דיהו מובלעים בן
כן וכן אלא אם היה עולה לשני
18 לא נ"ה: